

Arrest

nr. 79 938 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 12 december 2009, met actualisatie op 12 november 2010, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 augustus 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2009 werd ingediend door :

D., I.(R.R.: (...))

nationaliteit: Georgië (Rep.)

geboren te Tbilisi op 01.01.1946

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Het feit dat betrokkene 64 jaar is, sinds 2005 in België verblijft, Nederlandse les heeft gevolgd, een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 14 september 2011 wordt in uitvoering van de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“schending van artikel 9bis en 62 Verblijfwet, de instructie van 19 juli 2009, artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen, de motiveringsplicht in samenhang gelezen met het vertrouwens -en rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”*

Het middel luidt als volgt:

“De bestreden beslissing stelt:

«Het feit dat betrokkene 64 jaar is, sinds 2005 in België verblijft, Nederlandse les heeft gevolgd, een vrienden -en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9bis.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begin tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving ».

Deze beslissing schendt het middel, zoals hierna wordt uiteengezet.

Eerste onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat integratie/verankering niet kunnen leiden tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw..

De bestreden beslissing verklaart uitdrukkelijk toepassing te maken van de instructie van 19 juli 2010. Hoewel de instructie van 19 juli 2010 werd vernietigd door de Raad van State, verzet niets er zich tegen dat de administratieve overheid vrijwillig toepassing van de vernietigde instructie. In voorkomend geval dient de beslissing dan ook de bepalingen van de instructie, waarvan zij zelf verklaart deze toe te passen, na te leven (zie ondermeer RvV nr. 47.775 van 3 september 2010).

De criteria in de instructie kunnen niet toegepast worden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag zijn geen wettelijke criteria voorzien en kan de staatssecretaris dus wel nog de criteria van de instructie toepassen (RvV nr. 53.240, 16 december 2010).

In de bestreden beslissing wordt akte genomen van de aangevoerde "integratie", waarvan de echtheid niet wordt betwijfeld. De bestreden beslissing stelt echter dat deze maatschappelijke verankering/integratie niet kan leiden tot een verblijfsmachtiging aangezien dit niet vermeld staat in de instructie.

De beoordeling van de gegrondheid van de verblijfsaanvraag behoort tot de soevereine appreciatie van de staatssecretaris. Het betreft geen gebonden bevoegdheid, zodat ten onrechte wordt besloten dat integratie en duurzame verankering niet kunnen leiden tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw.

Integendeel. Van de Staatssecretaris kan verwacht worden dat hij in concreto een afweging maakt en beoordeelt of de aangevoerde integratie en duurzame lokale verankering in het geval van verzoekers al dan niet kan aangenomen worden als grond voor verblijfsmachtiging.

De Staatsecretaris heeft deze afweging ten onrechte niet gemaakt.

Het onderzoek omtrent de gegrondheid van de aanvraag mag niet vernauwd worden tot een onderzoek nopens de criteria 2.8A en 2.8B vermeld in de instructie van 19 juli 2009.

Door als automatisme te stellen dat de integratie van verzoekers niet kan weerhouden worden als grond van regularisatie, wordt een voorwaarde toegevoegd aan de wet en schendt de beslissing de motiveringsplicht, de rechtszekerheidsplicht en het vertrouwensbeginsel.

De bestreden beslissing gaat er aan voorbij dat de instructie opgevat werd als een verduidelijking van een aantal gevallen die volgens de Minister in aanmerking kwamen voor toekenning van een verblijfsmachtiging.

Op geen enkele wijze kan de instructie van 19 juli 2010 toegepast worden als een beperking van de discretionaire bevoegdheid van de Minister om een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw. te beoordelen (m.n. door enkel nog machtiging te verlenen voor zover de instructie wordt nageleefd).

Kortom, de loutere omstandigheid dat een aanvraag één of meerdere criteria vermeld in de instructie, niet vervuld, volstaat op zich niet om de aanvraag af te wijzen en ontslaat de Minister niet van de verplichting om de aanvraag te onderzoeken in het licht van andere aangevoerde argumenten, m.n. de aangevoerde integratieinspanningen.

Dit blijkt trouwens ook uit de instructie dd. 19.07.2009 zelf, waar vermeld staat onder punt 2 Bepaalde prangende humanitaire situaties:

"Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties (...)"

(eigen onderlijning)

Nog treffender wordt het een en ander verwoord in de instructie van 6 december 2006 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 waarbij het begrip prangende humanitaire situatie wordt gedefinieerd:

"Het betreft hier een aantal situaties waarbij de wetgever niet uitdrukkelijk voorzien heeft in een verblijfsrecht doch waarbij de toekenning van een verblijfsstatus zich in een individueel geval toch opdringt. Een limitatieve opsomming van deze situaties is niet mogelijk.

Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire redenen indien een weigering om de aanvrager tot een verblijf te machtigen strijdig zou zijn met de bepalingen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden of de vaste rechtspraak van de Raad van State". (eigen onderlijning)

Ook kan verwezen worden naar artikel 2.1.2M2 van de Omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid (B.S. 19 december 1998) aangehaald dat stelt:

"Een aanvrager in aanmerking voor regularisatie, (...) indien hij goed geïntegreerd is. Hierbij wordt o.m. rekening gehouden met taalkennis, tewerkstelling en integratie in het maatschappelijk leven. In het geval van families met schoolgaande kinderen, wordt deze integratie vermoed, dit wil zeggen dat de regularisatie wordt toegekend, tenzij er ernstige tegenindicaties zijn".

Dit blijkt trouwens uit talrijke beslissing van de Administratie, waarin uitdrukkelijk werd erkend dat integratieinspanning wél een reden tot gegrondheid van de verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw. kan uitmaken. Verzoekers voegt ter informatie een aantal beslissingen van de vreemdelingenadministratie waarbij een aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard zeggende dat integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, maar wél een element op grond waarvan een verblijfsmachtiging gegrond kan worden verklaard.

Verwerende partij kan deze beleidslijn niet zondermeer negeren in haar beslissing.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het rechtszekerheids -en vertrouwensbeginsel, stellen dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat als een vaste gedrags -of beleidsregel van de overheid. Een door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachting moet daarom in de regel worden gehonoreerd (zie in fiscale aangelegenheden: Cass. 3 juni 2002, FJF 2003/1; Cass. 11 juni 2004. FJF nr. 2004/241; Rb. Antwerpen 8 april 2002, Fisc. Koer. 2002, 297; Rb. Brussel 6 september 2002, TFR 2003, 240; Antwerpen 13 december 2002, Fisc.Koer. 2003,

246; Bergen 5 december 2003, FJF 2004/121; SCORIELS, "Le principe de confiance légitime en matière fiscale et la jurisprudence de la Cour de Cassation", J.T. 2003, 301-310; HENDRICKX, C, *Inkomstenbelasting 2002-2004*, in *Fiscale Rechtspraakoverzichten*, Larcier, Brussel, 29)

*Een beleidslijn, gemaakte afspraak of rechtmatige verwachting kan alleen voor de toekomst worden gewijzigd (cf. Antwerpen 24 december 1996, FJF 1997, 31; Antwerpen 21 november 2000, FJF 2001, 74; Rb. Brussel 12 oktober 2001, FJF 2002, 61; Rb. Antwerpen 24 juni 2005, Fisc. Nr. 1001/12; Brussel 22 september 2005, Fisc. Nr. 1011/12; Rb. Namen 19 april 2006, Fisc. 1032; M. DE JONCKHEERE, M. MAUS en M. DELANOTE, *Fiscale procedure, die Keure, Brugge, 2007, 14).**

Minstens schendt men het vertrouwensbeginsel door in huidige beslissing te stellen dat integratieinspanningen niet in aanmerking (kunnen) komen voor verblijfsmachtiging.

De administratie had kunnen oordelen dat de integratieelementen en de lokale duurzame verankering in hoofde van verzoekster zoals aangevoerd en gestaafd in haar aanvraag, in dit concreet geval niet volstonden, mits de nodig motivering, doch kan niet zondermeer op algemene en stereotype wijze stellen dat integratie niet in aanmerking komt voor regularisatie.

Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratieinspanning niet weerhouden kunnen worden als grond voor regularisatie.

Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoeksters beschouwingen kunnen evenwel niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat, zoals verzoekster ook zelf aangeeft, de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoekin (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoekster in haar aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoeksters aanvraag ongegrond was.

De bestreden beslissing maakt hiertoe uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Het feit dat betrokkene 64jaar is, sinds 2005 in België verblijft, Nederlandse les heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9bis.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De gemachtigde heeft in casu alle door verzoekster ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoekster een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de mime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

Waar verzoekster verder voorhoudt dat zij wel zou voldoen aan de voorwaarden gesteld door art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, merkt de verwerende partij op dat dit de materiële motivering van de bestreden beslissing betreft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekster toont in casu niet aan dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich zou gesteund hebben op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn genomen.

Geheel binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden om gemachtigd te worden tot verblijf, gezien deze elementen niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en dat deze elementen van integratie op zich niet volstaan om geregulariseerd te worden op basis van art. 9bis.

Daarmee heeft de gemachtigde aangegeven wel degelijk nagegaan te hebben of verzoekster te machtigen tot verblijf terwijl zij niet voldoet aan de in de instructie uitdrukkelijk opgesomde criteria.

Voormelde motivering voegt geenszins een voorwaarde toe aan de wet, noch maakt dit een beperking uit van de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. Integendeel, werd de bestreden beslissing juist genomen binnen de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde.

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met deze beoordeling kan niet leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekers betoog lijkt erop gericht de Raad te overtuigen dat de door hem aangevoerde elementen van verblijf, integratie, relaties, werk... wel van dien aard zijn om hem een verblijf toe te kennen. Dienaangaande verwijst de Raad nogmaals naar de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Het komt geenszins aan de Raad toe om het dossier van verzoeker te gaan herbeoordelen. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing volstaat uiteraard niet om de motieven te weerleggen. (R.v.V. nr. 59.031 van 3 november 2010)

Verder merkt de verwerende partij op dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar de instructie van 6 december 2006 en 15.12.1998, nu in casu de instructie van 19.07.2009 van toepassing is.

Al evenmin kan verzoekster dienstig verwijzen naar een aantal andere beslissingen van de verwerende partij, gezien zij op geen enkele manier aantoonbaar dat de vreemdelingen die wel gemachtigd zouden zijn tot verblijf, zich in exact dezelfde situatie als verzoekster bevinden.

In zoverre verzoekster in haar tweede onderdeel van het enig middel voor het eerst zou pogen voor te houden - in tegenstelling tot in haar aanvraag - dat zij toch zou voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van 5 jaar van criterium 2.8A, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters kritiek niet kan worden aangenomen.

Immers bepaalt criterium 2.8A uitdrukkelijk dat vereist wordt dat de vreemdeling voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig en ononderbroken van vijf jaar dient te hebben.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat rekening had moeten worden gehouden met haar verblijfsduur op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Verzoeksters verwijzing naar beweerde verklaringen op de website www.kruispuntmi.be zijn ter zake niet dienend, gezien dit geen officiële informatie uitmaakt en veel verder gaat dan wat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werkelijk heeft verklaard, (stuk 1)

Bovendien gaat verzoekster met haar kritiek aangaande haar verblijfsduur voorbij aan het feit dat er ook andere voorwaarden gesteld worden om gemachtigd te kunnen worden in toepassing van het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is vermeld. Voorts vermeldt de bestreden beslissing de feitelijke grondslag door op te sommen dat de aangehaalde elementen niet volstaan om een machtiging tot verblijf te krijgen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt enkel de instructie van 19 juli 2009 toe te passen en haar aanvraag niet te beoordelen in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan deze redenering niet gevolgd worden. De bestreden beslissing stelt op duidelijke wijze: *“Het feit dat betrokkene 64 jaar is, sinds 2005 in België verblijft, Nederlandse les heeft gevolgd, een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.”* Dit motief maakt toepassing van de instructie en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit het motief dat stel *“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”* blijkt ook dat de bestreden beslissing zich niet enkel steunt op de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Wat de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 betreft, wordt er ter terechtzitting uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan en wordt aan de raadsman van de verzoekende partij gevraagd wat zijn standpunt ter zake is. Hij beperkt zich ertoe te verwijzen naar het verzoekschrift. De verwerende partij benadrukt dat de bestreden beslissing ook toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot

de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit de aanvraag van de verzoekende partij blijkt dat zij geen criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aanhaalde. Tevens haalt zij onder meer volgende elementen aan inzake de gegrondheid van haar aanvraag:

- haar ononderbroken verblijf in België sedert februari 2005;
- haar leeftijd, taalkennis, haar gevolgde opleiding Nederlands en integratie;
- haar sociaal netwerk;
- zij heeft zich steeds goed gedragen in België en nooit enige inbreuk begaan tegen de openbare orde of veiligheid.

De verzoekende partij verwijst naar de toepassing van de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de regularisatie van bijzondere situaties (hierna: de omzendbrief van 15 december 1998), meer bepaald artikel 2.1.2M2. Zij legt verschillende getuigenverklaringen neer en verwijst hiernaar.

De verzoekende partij voert aan dat een instructie geen voorwaarden kan toevoegen aan de wet, dat zij niet inziet waarom haar elementen van integratie geen elementen zouden vormen om geregulariseerd te worden en dat het niet volstaat te motiveren dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van de instructie en dat om die reden haar aanvraag wordt verworpen.

In de bestreden beslissing wordt inzake de door de verzoekende partij aangehaalde elementen het volgende overwogen:

“Het feit dat betrokkene 64 jaar is, sinds 2005 in België verblijft, Nederlandse les heeft gevolgd, een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan. De voorwaarden van de instructie, zonder overigens uit te leggen welke, worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarden zoals opgesomd in de instructie, zodat in de mate dat de aanvraag wordt afgewezen omdat niet is voldaan aan de voorwaarden van de instructie voorwaarden worden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Bovendien bevestigt de verwerende partij dat het niet voldoen aan de bepalingen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 de hoofdreden is waarom de verzoekende partij niet werd gemachtigd tot verblijf, wat blijkt uit volgende passages in haar nota:

“Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.”

en:

“Geheel binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden om gemachtigd te worden tot verblijf, gezien deze elementen niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en dat deze elementen van integratie op zich niet volstaan om geregulariseerd te worden op basis van art. 9bis.

Daarmee heeft de gemachtigde aangegeven wel degelijk nagegaan te hebben of verzoekster te machtigen tot verblijf terwijl zij niet voldoet aan de in de instructie uitdrukkelijk opgesomde criteria.

Voormelde motivering voegt geenszins een voorwaarde toe aan de wet, noch maakt dit een beperking uit van de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. Integendeel, werd de bestreden beslissing juist genomen binnen de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde.”

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Zoals reeds gesteld haalde de verzoekende partij in haar aanvraag volgende elementen aan inzake de gegrondheid:

- haar ononderbroken verblijf in België sedert februari 2005;
- haar leeftijd, taalkennis, haar gevolgde opleiding Nederlands en integratie;
- haar sociaal netwerk;
- zij heeft zich steeds goed gedragen in België en nooit enige inbreuk begaan tegen de openbare orde of veiligheid;
- er wordt verwezen naar en geciteerd uit de omzendbrief van 15 december 1998.

De bestreden beslissing antwoordt: *“Het feit dat betrokkene 64 jaar is, sinds 2005 in België verblijft, Nederlandse les heeft gevolgd, een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. (...) en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.”*

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onderzoekt. Evenwel wordt er onder meer niet geantwoord op de vraag van de verzoekende partij de omzendbrief van 15 december 1998 toe te passen en de vraag de verschillende integratie-inspanningen vanuit deze hoek te aanschouwen. Het verweer dat *“Verder merkt de verwerende partij op dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar de instructie van 6 december 2006 en 15.12.1998, nu in casu de instructie van 19.07.2009 van toepassing is.”* vormt een a posteriori motief. De bestreden beslissing beperkt zich tot het geven van een opsomming van in de aanvraag aangehaalde elementen die de integratie betreffen en geeft geen enkele reden weer waarom deze aangehaalde elementen niet in aanmerking komen in de beoordeling van de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals de verzoekende partij terecht stelt, mag van de staatssecretaris verwacht worden dat hij in concreto een afweging maakt en beoordeelt of de aangevoerde integratie en duurzame lokale verankering al dan niet kunnen aangenomen worden als grond voor verblijfsmachtiging. In de motieven van de bestreden beslissing kan dergelijke afweging niet teruggevonden worden nu de bestreden beslissing zich beperkt tot het opsommen van bepaalde elementen aangehaald in de aanvraag en evenmin uitlegt waarom de in de bestreden beslissing opgesomde elementen en de getuigenverklaringen die werden neergelegd, geen elementen vormen die *“op zich”* een grond kunnen vormen om *“geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.”* De motivering is niet afdoend. In die mate is het middel gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 augustus 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN